

Da man meddelte Fangen denne Beslutning, svarede han ligefrem: »Det vilde da være urimeligt. Hvad skulde der saa blive af mig? Jeg har ikke noget at leve af og ingen Familie, hvad skulde jeg saa tage mig til? Jeg er dømt til Døden. Man har ikke villet henrette mig, og jeg har ikke beklaget mig derover. Derefter har man dømt mig til livsvarigt Fængsel, og heller ikke det har jeg beklaget mig over. Nu vil man jage mig ud af Landet — nej, det gaar ikke! Jeg er Statens Fange, er forhørt og dømt, og jeg vil opfylde mine Forpligtelser samvittighedsfuldt; derfor bliver jeg her.»

Hoffet i Monaco, der var blevet klog af Skade og om end lidt sent havde faaet Øjnene op for disse Ulemper, satte sig derimod i Forbindelse med den franske Regering og afsluttede en Traktat, hvorefter denne mod en mindre Godtgørelse skulde modtage Forbryderne fra Monaco, og lade dem forsvinde.

Man kan endnu i Fyrstendømmets Statsarkiv finde det Aktstykke, hvorved Slynglens Pension garanteredes, mod at han forlod Landet.

* * *

som Smaabølgers Rislen, en let Støj, der fylder Øret allerede ved Indgangen, griber Sindet, snører Hjertet sammen, forvirrer Tanken og dræber Fornuften — overalt den underlig betagende fristende Lyd af det strømmende Guld.

Omkring Bordene et gyseligt Folkefærd af Spillere. Udskud fra alle Verdens Kanter sammen med Prinser eller vordende Konger, Borgerfolk, Aagerkarle, Verdensdamer og løsagtige Fruentimmer — en enestaaende Blanding af Mænd af alle Racer og alle Samfundslag, et Museum af russiske, brasilianske, italienske, spanske og tyske

Pave Leo indbyder Kejsar Wilhelm til en Samtale i Enrum.

Højesteret var underkendt og afmægtig. Fyrsten blev vred og forlangte, at der skulde gjøres en Ende paa den Sag.

Man gav sig saa atter til at raadslaa, og Besluttede endelig at tilbyde Forbryderen en aarlig Livrente af 600 Francs paa Betingelse af, at han vilde tage til Udlandet.

Han tog imod Tilbudet, lejede et lille Stykke Jord 5 Minuters Gang fra sin tidligere Fyrstes Territorium, og levede lykkelig der, beskæftiget med at dyrke sine Kartofler. Men han nærede for Eftertiden umaadelig Foragt for alle Fyrster.

Lige over for Slottet knejser dets Rival, Rouletten. Der hersker for øvrigt intet Had eller Fjendskab mellem de to, da den ene underholder den anden, som til Gjengjæld yder den sin Beskyttelse. Her ligger Fyrstehuset, der Spillehuset: det gamle og det ny Samfund, som fraterniserer ved Guldets Klang.

Lige saa vanskeligt, som det er at komme ind til Fyrsten, lige saa let staar Adgangen aaben for de mange fremmede til Kasinoet. — Lad os gaa derind.

En uafbrudt Raslen med Penge, der lyder

Dagdrivere, af gamle Fruentimmer med Madkurven paa Armen, af unge Pigeboern, der om Haandleddet bærer en lille Taske, som indeholder et Par Nøgler, et Lommetørklæde og de tre sidste Femfrancsstykker, der er bestemte for det grønne Bord, naar de tror Heldet kommer til dem.

Jeg nærmer mig det første Bord, og jeg ser en ung Kvinde staa der bleg, med rynket Pande, haardt sammenpressede Læber og et fordrejet Ansigt, hvori der ligger et ondt Udtryk. Foran hende sidder hendes Mand, med Haanden krampagtig omfattende nogle Guldstykker.